

Prológus: Most...

Dxun – 3661 évvel a yavini csata előtt.

A tanítvány gyorsan és alattomosan támadott.

Darth Cronus egy pillanattal előtte érzékelte, hogy valami nincs rendjén, miközben átgázolt a Dxun hold sűrű aljnövényzetén. Bhor – mert így hívták hitvány tanítványát – nagyon szépen csalta be a dzsungel mélyébe, arra viszont nem gondolt, hogy mestere sem amatőr zöldfülű, aki ilyenekkel szemben teljesen védtelen, és nem érezné meg közeledtét.

A Sith Nagyúr megpördült, és reflexszerűen húzta elő a fénykardját, aminek kicsusszanó pengéje hajszál híján gátolta meg, hogy Bhor függőleges csapása kettévágja. Láthatólag tanítványa meglepődött – és ezt még palástolni is képtelen volt. Egy pillanatig szótlanul meredtek egymásra, arcukat megvilágította a pengéjük vörös derengése. Aztán mindketten hátrébb húzódtak, hogy folytatódjon a párbaj.

Darth Cronus már akkor sejtette, hogy erre kerül sor, mikor tanítványa idehívta, a Dxun bolygóra. Szerencsétlen módon az utóbbi pár napot külön töltötték – ez azonban elég volt ahhoz, hogy Bhor gyűlölete fellángoljon, és megtegye azt, amire már jó ideje sort kellett volna kerítenie: megölni a mesterét. Most pedig itt voltak, ketten egymással szemben, és a mester-tanítvány kapcsolat ezekben a pillanatokban rombolódik szét.

Bhor nem hagyta, hogy gyűlölt mestere kezdeményezzen: azonnal felugrott, és ugyancsak függőlegesen sújtott, a Djem So harcias, agresszív mozdulataihoz híven. Maga Cronus az elegánsabb Makashi stílust használta, kecses, könnyed mozdulattal háritott, ennek köszönhetően tanítványa most sem talált célt. A lendület azonban, ami előre vitte, lehetővé tette, hogy ellenfele hátráljon. Cronus hátrált is, és háritotta a rézsútos csapásokat, amelyek a combjára irányultak. A pengéje egy pillanatra sem remegett meg, még egy kézzel is állta Bhor borda-rengető csapásait, másik kezét a háta mögé szorította, nehogy az szabad célpontot nyújtson ellenfele vérvörös pengéjének.

Látszik, hogy felkészült, ismerte el magában Cronus. Ez az utóbbi években kifejezetten hiányzott belőle. Mióta a harcok folytak a Hydian-út mentén, a Mandalorok és Sithek szövetsége és a Jedi Tanács és a Köztársaság erői között, gyakran vívtak csatákat, melyen a tanítvány szétszórtan harcolt, és igencsak trehányan vagdalkozott az egyébként ártalmatlan padavanok és jedik ellen. Sőt, volt olyan is, hogy néhány egyszerű köztársasági katona majdnem kifogott rajta, mindez a felkészülés hiánya miatt.

A háború pedig nekik, a Sitheknek egy létfontosságú dolog volt a túlélésben. Fontos dolog, hogy az Erő fennmaradjon, és létezni tudjon.

És megfelelő tudás nélkül a csatában boldogulni lehetetlen.

- Jó – röhögött Darth Cronus. Fogai véresek voltak, arca falfehér, akárcsak egy vámpír, aki az áldozata fölé hajol, és vért szív. – De ne hidd, hogy legyőzhetsz.

- Roszz úton jársz, vénember! – dörögte Bhor. Az ő ábrázata olyan lett volna, mint egy jóképű fiatalé, ha arca bal fele nem úgy nézett volna ki, mintha egy reek marcangolta volna szét, és nem vakította volna el a gyűlölet és a hatalomvágy sötét árnyéka. Ezt az érzést olyan erősen sugározta a mestere felé, amennyire csak tudta. – Sokkal rösebb vagyok nálad!

Megingott a hangja, érzékelte a Sith Nagyúr. Nem fog neki sikerülni.

A párbaj folytatódott, ismét Bhor támadott, és egy tisztásra szorította ki Cronus-t. Az eső szakadt, a talaj pedig annyira fellazult, hogy csizmaik mély nyomot hagytak a humuszba. Csatájuk felverte az erdő állatait, amik azonban messziről elkerülték a halálos táncot járó párost.

Bhor csapást csapásra halmozott, ellenfele ezidáig még nem is tudott támadást indítani. A heves tanítvány összevissza táncolt Cronus körül, aki azonban még állta a sarat, pedig életkora sokkal meghaladta Bhor-ét. A Sötét Erő azonban felgyorsította mozdulatait, és fürgébbé tette. Bhor egy pillanatra lelassult, de még mindig ostromolta mestere védelmét. A

Sith Nagyúr háritott egy rézsútos, majd egy vízszintes csapást. Itt azonban megakasztotta Bhor pengéjét, és a magasba emelte. Eközben viszont összegyűjtötte a benne lévő dühös energiákat, és jókorát rúgott ellenfelébe – aki nagyot repült hátra, majdnem vissza a dzsungelbe. A tanítvány ahelyett, hogy visszaröppent volna a fák és indák egyvelege közé, félúton lelassult, és szaltót vetve talpal érkezett le a földre. Így azonban messze került mesterétől.

- Nem győzhetsz, Bhor! – ordította Cronus. Megpróbálta verbálisan kizökkenteni az egyensúlyából a tanítványát, de nem tudta, mennyire sikerül ez neki.

Bhor nem szólt semmit, csak előrelépett, hogy újra támadjon. Újból villant a vörös penge, most Cronus nyakát vette célba, de ő egyszerűen lehajolt, és vízszintesen, derékmagasságban sújtott – egy mély vágást hagyva Bhor hasán. A tanítvány felordított, és védelme egy pillanatra felbomlott. A Sith Nagyúr még nem ölte meg, úgy döntött, hagyja szenvedni, ha már nem sikerült elpusztítania őt. Egy erőlkést alkalmazott, vörös góc fodrozódott a tenyerében, és hirtelen kilőtte azt a szenvedő tanítványra. A Sith iszonyatos erővel csapódott egy fának, amitől az megremegett, de nem dőlt ki.

Amikor Bhor talpa elérte a talajt, úgy látszott, végleg feladja a küzdelmet. Hirtelen azonban felemelte rusnya fejét, és vöröses-sárga szemét mesterére villantotta. Mosolygott. Majd röhögni kezdett, ez azonban ordítássá fajult – míg végül velőtrázó üvöltés hagyta el a száját. Mögötte a dzsungel *megremegett*. A fák gyökere nagy nehezen kipattant a laza földből, a rajtuk lévő madarak sikoltva repültek föl másik menedéket keresve. Bhor felemelte a karját, és üvöltve dobta gyűlölt mestere felé a földből kitépett fákat.

Cronus-t meglepetésként érte tanítványa trükkje, de nem volt ideje ámuldozni, hisz több tonna fa röpült feléje. Az első el is érte – vízszintesen kaszálta el őt, pont azon a ponton, ahol fél percel ezelőtt tanítványának ejtett egy vágást. Hirtelen elkábult, és csak azt érezte, amikor feje a puha talajon koppan. A lökéshullám tovább sodorta, miközben újabb fatörzs közelített hozzá – ez azonban a gyökerével közeledett, és majdnem Cronus fejénél csapódott bele a földbe. A Sith Nagyúr megpróbált feltápáskodni, ám egy újabb fa találta el, de most a nyakán. Fájdalmasan röpült újra hátra, és egyre több fatörzs röpött neki, mígnem egy egy sziklába mélyedve találta magát – a tárgyak pedig még mindig röpültek felé. Egyik vízszintesen surrant a halántéka felé, de Cronus elhúzta a fejét. Megpróbált megmozdulni, de tagjaiból elillant az erő.

Mikor a fák inváziója elmúlt, legyőzötten hullott arccal előre a humuszba. Föld ment az orrába, de ez nem érdekelte, hisz örült, hogy még eszméleténél van. Utolsó energiáit felhasználva megfordult. Arcába csaptak a kövér esőcseppek, és a dzsungel – már amennyi maradt belőle – elcsendesült.

Bhor-t nem volt ereje felkutatni. Lépteket hallott, és egy ismerős energiapenge bűgását, amit egy másiké követett. A léptek pedig egyre hangosabbak lettek...

Első Rész:

Akkor...

[A monumentális yavini csata előtt 3680 évvel, a Kanz szektorban történő zavargások idején...]

Első fejezet

Rhomm, Kanz szektor – 3680 évvel a yavini csata előtt.

Bhor még utoljára ellenőrizte az apró adatkártyát, minden rajta van-e, aminek rajta kell lennie. Érzelmei kavarogtak, a felvételt pár perce rögzítette, az üzenet lényege még mindig benne égett. A családja majd mindent úgy talál majd a szobájában, ahogy eddig megszokták – egy kivétellel. Ő nem lesz ott, helyette egy apró, hűvös plasztikkártya, amit ha betesznek a holovetítőbe, szinte felforr a benne rejlő érzelmek forrásától.

Jól meggondoltad?, szólalt meg egy hang a fiú fejében. A jó oldala volt az. Gyerekként sokszor vitatkozott vele, és a gonosz oldalával. Mindegyikük hangja ugyanolyan volt, a szándék azonban mindegyikben más – neki csak döntenie kellett, melyikre hallgat. Döntött, hogy szétverje-e a játékát, vagy inkább megóvja azt. Vitatkozott velük, hogy segítsen inkább anyjának a munkában, hogy levegyen a válláról egy csöppnyi terhet, vagy inkább válassza a pihenést, a lustálkodást, azaz az egyszerűbb utat.

A két „hang” segített neki.

Ezt kell menned!, kiáltott fel a másik hang, a gonosz oldal, a sötét oldal. Bár Bhor nem érezte, de a bensőjében a lelkiismeretének két darabja ádáz harcot folytatott egymással.

Elég!, ez már az ő saját gondolata volt, amit nem vezérelt és befolyásolt semmiféle hang és vélemény. *Tudom mit teszek, és nem kell az útmutatásokat!*

Úgy látszott, ez hatott rájuk, mert hirtelen elcsendesedtek a hangok, és újra érezte azt a biztató csendet: a lelkiismeretében tomboló megnyugvást és magabiztosságot.

Vetett egy végső pillantást a szobájára. A helység igen szűkös volt, arra viszont bőven elég, hogy elférjen benne egy ágy és egy asztal, valamint egy kisebb szekrény a ruháinak. Ablak csak egy volt, egy egyszer egy méterest apró lyuk, betonüveg nélkül, így az éjszakai rovarok folytonos fejtörést okoztak. A fény is csak gyér sugárban tört be a szobába, így a kis helységben még nappal is félhomály uralkodott, akárcsak egy ösöreg, rogyadozó templomban.

Akár kicsi volt, akár nem, akár zord, akár nem, ő kedvelte ezt a szobát, mármint amennyire egy ember tud kötődni egy helyhez. Sok emlék tódult az agyába, amik kicsit vádlóan törtek be tudatába.

Indulj el, és ne nézz hátra, gondolta. Vetett egy utolsó pillantást a szobára, majd sarkon fordult, és elballagott. Összeszorult a szíve a gondolattól, hogy most látja utoljára ezt a helyet, de a döntést ő hozta, utólag már nem volt mit tenni, nem fordul vissza. A következményekkel, akármik lesznek is ezek, szembe kell néznie. Az első ilyen máris megkapta. A másodikat már sejtette: a családja felőli hiányérzet. Főleg azért, mert nem búcsúzott el tőlük, és persze azért, mert a tegnapi est vacsoránál látta őket utoljára.

Vigyázzatok magatokra, gondolta, mikor már kint volt. Észre sem vette, hogy kiért a házból. A Rhomm perzselő napja égette az arcát. Megfordult, és megnyomta az ajtó gombját, a záró-kódot pedig betáplálta a konzolba, így a családján kívül más nem léphetett be a családi szentélyükbe.

Indulj, parancsolt magára gondolatban. Lassan, nagyon lassan elindult a kavicsal felszórta, gyéren lakott utcán. Nyugat felé pillantott, ahonnan láthatóvá vált a bolygó egyik jellegzetes, narancssárga színben izzó szántóföld. A családja, az apja, az anyja és két nővére éppen arra voltak, és a földjüket rendezték, hogymegélhetésüket biztosítják.

Aztán már csak előrenézett, pedig a jó lelkiismerete arra noszogatta, hogy forduljon vissza. A sötét viszont arra biztatta, hogy nézzen előre, és menjen. Rá hallgatott.

A múltja itt ért véget. A jövője pedig most kezdődött.

Jól tudta, hová kell mennie. Mindent tökéletesen eltervezett – lévén, már sok ideje tervezte. Több okból akarta elhagyni a Rhomm-ot.

Az első, hogy egy gyermekkori álmát akarta megvalósítani. Bár tudta, hogy a köztársasági katonák élete nem éppen móka és kacagás, de ő be akart állni közéjük. A Rhomm-on valamennyire jó helye volt, de azon kívül, hogy magának tudta megtermelni az ételt és italt, más szórakozás és élvezet nem akadt. Ugyan voltak barátai, de azok nagyon messze laktak tőle, így kevésszer találkozott velük. Csak a családja maradt, ahol mélyebb kapcsolatot alakíthatott ki. A cimborák csak azért voltak, hogy néha, egy hónaponta – mikor volt ideje és ereje – lógjon egyet, kikapcsolódjon, minden olyat, amit a családi közösségen belül nem tudott megtenni. Ugyanis volt munka bőven, ő és rokonai egy félreeső, völgyekkel és végtelen pusztákkal körbevett településen lakott, ahol minden kétszáz négyzetméternként volt egy-egy ház, és a legtöbbjük még így is elhagyatott volt. Ahol laktak, ugyanilyen fegyelmezett rendben éltek, a szórakozást nagyon mellőzve, hiszen néhány nap kihagyás is elég volt, hogy a napi betevőjük elússzon. Épp ezért nem akadt mit tenni a lakóhelyükön – mert a település annyira elszigetelt és elhagyott volt.

Épp ezért döntött, hogy elmegy, a szülei elsődleges tudta nélkül. Ha családjának elmondta volna céljait szemtől-szemben, akkor nem lett volna esélye világgá menni, mert foggal-körömmel visszatartották volna. Mellékesen megjegyezve: jogosan marasztálták volna. A családi birtok igen sok erőfeszítést és odafigyelést igényelt, néha még öt ember is kevés volt, hogy művelje a földet.

Tudta, hogy több és erősebb érvek szólnak a céljai ellen. Viszont volt még indok, amiért – számára – megérte az egész: ha a katonáknál szolgál, akkor barátokat, bajtársakat szerezhet, és ezzel máris kitört a Rhommon megélt szoros családi kapcsolatból. A másik indok volt, hogy a kalandvágy már jó tíz éve gyűlt benne. Az élmények nagyon elkerülték őt gyerekkorában, a barátokkal való lógás sem tartogatott olyan sok élményt számára. A katonai kiképzés ezért újabb üde színfoltokat rejthet, lévén a felkészítéssel járó feladatok végrehajtása és a váratlan gyakorlatok izgalma sok élménydús pillanatot okozhat neki.

Nem beszélve arról, hogy katonaként bejárhatja az egész Galaxist, amit eddigi élete során lehetetlen lett volna elérni. Ha meghal is egy csata közben, akkor pedig dicső halált hal, egy dicső célért, a Köztársaság jövőjéért.

A régi életében sok mindent nem tapasztalt, sok mindent nem tehetett meg.

A múltja most már a szobája asztalán hever, egy adatkártya formájában.

A jövője pedig egy előre lefoglalt utasszállító ülésén várt rá, onnan pedig csak egy lépés volt a katonaság.

Előbb azonban jó tíz kilométert kellett gyalogolnia, hogy egy lerobbant légibusz megállóba érjen. A családnak volt egy légi-autója, de azt most nem tudta használni, mert a többieknek szüksége volt rá, de ha otthon lett volna, sem vihette volna el – az túl feltűnő lett volna. Így hát gyalog kellett mennie. A tíz kilométer azonban nem volt számára annyira megerőltető, sokszor megtette már az utat odafelé. Nyugodt tempóban sétált, próbált nyugodtnak tűnni, pedig öt kilométeren belül csak ő volt hús-vér élőlény. A magabiztosság külvilág felé sugározása erőt adott Bhor-nak. Igen. Ha most megnyugszik, nem lesz gyanús senkinek és semminek.

Jó fél órája sétált, és már nem volt sok hátra az útból, körülbelül három kilométer. Az ég tíz perce még tiszta volt, most azonban furcsa gomolyfelhők gyülekeztek a Rhomm égboltján. A felhők csúnyán feketék voltak – mintha füst lett volna. És az egész egyre rosszabbnak tűnt húsz perc múlva, mikor már felsejlett a megálló. Fél kilométerről egy túlméretezett dűracél doboznak tűnt. Bhor ránézett az órájára. 1643-at mutatott. Még negyvenhét perc volt hátra a fővárosba igyekvő légibusz indulásáig. Bhor úgy saccolta, tíz perc múlva odaér. Remek. Azután még pontosan huszonhét perc marad az indulásig, ami remélhetőleg simán zajlik.

Remélhetőleg.

Ugyanis Bhor-nak rossz érzése támadt. Tudta, hogy néhány csúnya felhőtől nem kell aggódni, valami mást érzett. A bensőjében vörösen felizott egy vészjelző, a jó és rossz oldala pedig majdnem vitatkozni kezdett vele.

Nem! Nem vitatkoztok, nincs semmi baj! Ezt a gondolatot még inkább arra szánta, hogy megnyugtassa magát, semmint lecsitítsa lelkiismeretének két féltekét. *Nyugodtnak kel lennem... Nem tűnhetek rémültnek!*

Mire odaért a megállóhoz, már valamicskét magabiztosnak tűnt. A nagy bádogdobozban, ami tulajdonképpen a megállónak volt az épülete, csak három ember várakozott. Kettőt Bhor valamennyire ismert, mert egy faluban laktak, de nem volt idejük megismerkedni. Egy kezén meg tudta volna számolni, hány szót váltottak egymással – beleértve a köszönést is. A harmadik embert nem ismerte. Viharvert utazóruhát viselt, és valószínűleg sántított, mert botja az ölében hevert. Arca is szokatlanul ápolatlan volt: koszos szakálla majdnem a mellkasáig ért, haja azonban alig volt, mert már kopaszodni kezdett az életkora miatt.

Bhor-nak nem akaródzott leülni egyikük mellé sem. Aggasztóan furcsának találta az öregembert. Meg amúgy is: ha leülne, folyton csak remegne a lába, és mindegyik végtagja, elárulva izgatottságát. Nem hiányzott neki, hogy más is tudomást szerezzen lelkiállapotáról. Elég neki, ha csak magában tombolnak az érzelmek.

Hátrament, egy félreeső sarokba. Levette a hátizsákját a hátáról, és a lába elé helyezte. A csomagban némi étel és ital kapott helyet, valamint ötven kredit, amivel valószínűleg boldogulni fog. A jegy egy ilyen légitbuszra egy kredit – ami mindenképpen rablás volt, de nem volt mit tenni, ha el akar menni, muszály volt ilyen „áldozatokat” hozni.

Némán várt a busz érkezéséig. A felhők kint nem vonultak el. Sőt, mintha nőttek volna a csúnya fellegek. A kinti helyzet hatására Bhor elméjét is szürke köd vette körül.

Valami készülődik. Bár tudta, hogy nem előnyös most összeesküvés-elméleteket gyártani, de mégis... Azt is tudta, hogy nincsenek véletlenek. Így hát akarata nélkül párhuzamokat kezdett gyártani.

Ne, nem kell ez!, kiáltott fel magában böszén. A rossz gondolatok rossz felé terelhetik, akárcsak lelkének sötét oldala. És pont most, amikor már szinte célegyenesben van, hogy megvalósítsa a jövőjét, nem fordulhat meg, nem hátrálhat. Ránézett az órájára. A kijelzőn 1724-et mutatott. Hat perc. Jövője hat percre van tőle. Az izgalomtól pillangók repkedtek a gyomrában, és nagy nehezen tudta csak megállni, hogy ne kezdjen el toporogni. Kinézett a megálló betonüveg ablakán, és megpróbált nem a rossz érzéseire gondolni.

Mi van, ha hirtelen megjelenne a szomszéd? Vagy anyám hirtelen megbetegedett, és gyorsan kórházba kell vinni? Folyton csak ezen agyalt, pedig nem kellett volna. De melyik földi halandó ne gondolna ezekre ilyen helyzetben?

Halk zúgást hallott. Egy hatalmas kő esett le a szívről. A hangot ugyanis az öreg légitbusz adta ki. Bhor felkapta a hátizsákját a hátára, és gyors léptekkel előre nyomult, hogy elsőként érjen fel a járműre. A vándor kinézetű öregember szúrós tekintettel nézett rá, de ő is feltápászkodott. A másik kettő még nyugodtan várt a helyén, valószínű, hogy ők másik járatra vártak.

Nem kellett sokat várni, hogy megérkezzen a busz, de ez is egy örökkévalóságnak tűnt Bhor szemében. Előkotort egy kreditet a hátizsákjából. A vénember gyorsan mögötte termett. A fiú oldalra lépett, hogy utat adjon neki. Mindenképpen azt a látszatot akarta kelteni, hogy ő nem siet, van még bőven ideje. A vándor furán nézett rá, de egy sántához képest igen gyorsan szökkent fel a buszra. Jegyet váltott a sofőrtől, és ment a jármű hátsóbb végébe.

Bhor nem tudta megállni, hogy ne forduljon meg. Vetett egy utolsó pillantást a túlméretezett bádogdobozra. Nem töltött el itt sok időt, de mégis kedvelte – most pedig elhagyja.

Bár rengetegszer belegondolt, ezerszer átgondolta, milyen lesz felhagyni a múltjával, már szinte elcsépelte téma is volt, de itt, mikor már karnyújtásnyira volt, hirtelen olyan könnyű volt. Csak annyi volt az egész, hogy vesz egy jegyet, és máris megvan, máris rálépett az álmaihoz vezető hídra.

Vigyázzatok magatokra...

- Hé, kölyök, haladj! – hallatszott a sofőr bosszús hangja. Itt, a Rhommon nem volt pénz pilótadroidokra, csak hús-vér emberekre. – Nekem itt szoros menetrendet kell tartanom!

- Sajnálom, elnézést... - hadarta Bhor, és a sofőr tenyerébe nyomta az egy kreditet. Az előbbi megtorpanásával még jobban azt sugallta a külvilág felé, hogy ráér, hisz ha sietne, akkor nem állt volna fél percig az ajtóban.

Gyorsan lerendezte buszjegyet, és indult volna az egyik ülés egyikébe, de a sofőr utána kiáltott:

- Bocs, fiú, hogy így rád kiabáltam! Nem akartam, csak annyira lehangol ez a rohadt időjárás.

Csak legyél nyugodt és természetes.

- Semmi baj – fordult meg, és mosolyt erőltetett az arcára. – Nekem sem tetszenek ezek a felhők, szóval megértem önt.

Megfordult, és ledobta magát az egyik ülésre, az ablak mellé. A busz hirtelen gyorsulni kezdett, és hamarosan már a légtérben süvített. Bhor becsukta a szemét, és várakozott, hogy megérkezzen a fővárosba...

Hirtelen ocsúdott fel. Egy pillanatra megijedt, mert nem tudta, hogy mennyi ideig aludt. Lázasan kémlelt ki a busz ablakán. A menet ugyanolyan monoton volt, akárcsak álomba merülése előtt. A légiút magasságából házak váltak láthatóvá, ami jelezte, hogy a főváros külső határán jártak, innen csak pár perc volt a betondzsungel.

Bhor nagyot fúj. *Célegyenesben vagyok.* Elgondolkozott, mit csinálhatnak otthon a szerettei. Az órájának foszfreszkáló számlapja 1955-öt mutatott. A menetrend szerint két és fél óra volt az út, de Bhor kételkedett benne, hogy öt perc múlva odaérnének. *Nem baj, tudok várni.*

Előrébb haladva már felsejlettek a város belsőbb rétegei. Míg a külső rész egyértelműen a szegényebbek területe volt, beljebb érve már jóval esztétikusabb lakokkal lehetett találkozni. Ez a kép teljesen elárulta a Rhommon uralkodó helyzetet. A bolygón a szegényeket még az ág is húzta, minden falatért meg kellett küzdeni, akik a fővárosban laktak. Még földet sem tudtak művelni, ugyanis a főváros külterülete, a szegénynegyed egy hatalmas árokban húzódott, ahol örültek, hogy ha fejük fölé jut egy kis fedél. Ugyanis ezen a területen, ebben a rettentő, várost körbevevő árokban sokan laktak, a négyzetméterekért szinte már harcok folytak. Ráadásul ha ételre, itálra volt szükségük, több kilométert voltak kénytelenek sétálni, át a magas árkon, az ürülékkel és süppeddős sárral fedett talajon, erőszakkal keresztezett utcákon. A legrosszabb az volt az egészben, hogy ez a hely volt a legolcsóbb a bolygón, és a fővárosban is volt a legtöbb munkahely - a legtöbbje azonban alantas, rossz gázsijú munka volt. A lakosság műveltségi szintje igen alacsony volt, így az emberek nagy része ide kényszerült.

Szerencse, hogy nem kell itt élnem, gondolta Bhor. Próbált nem gondolni erre a helyre. A nyomornegyed gyorsan eltűnt a szemük elől, és a gazdagabb réteg felett repültek. Az itteni házakat sem lehetett *fényűzőnek* nevezni, de a szegények lakta negyedhez képest ez már luxus volt. A házak komoran és szögletesen virítottak alattuk, zavaróan nagy rendben. Az épületek falát meg sem próbálták színesíteni: néhány kivétellel mindegyik ház szürke vagy fekete volt. Ugyan nem lehetett rossz itt az élet, Bhor ezt sem kívánta. Igen, a házak akármilyen komorak voltak, mégis biztonságot és gazdagságot sugalltak. A fiúnak mégis vonzóbb volt a kis falu, ahol leélte eddigi életét.

Vajon milyen a nagyvilág?, kérdezte magában. Erre hamarosan választ fog kapni, hisz a Coruscantra, a Galaxis irtatlan fővárosába készül. Abban biztos volt, hogy ennél csak jobb.

A légitársaság hamarosan ereszkedni kezdett, ahogy a városmagba érkeztek. Az úrkikötőig még legalább öt megálló volt, tehát Bhor-nak volt még ideje a leszállásig. Az első megálló a város belső részében volt, egy szépen berendezett parkban. Ketten szálltak le, és a busz azonnal továbbindult. Bhor ezután belefeledkezett a gondolataiba, amik már a Coruscant bolygón, és a katonaságban jártak.

A fiú, miután a busz megérkezett az úrkikötőhöz, azonnal leszállt. Hátára kapta a hátizsákját, és megfontolt léptekkel indult a terminál felé. Az épülethez egy ferrobeton út

vezetett, amit egy fasor vett körbe. A forgalom nem volt igazán nagy, tízen-tizenötön ha lézengtek ezen a napon erre. Bhor ennek igazán örült, hisz a figyelő szemek elkerülték. Végigsétált az úton, és belépett az úrkikötő termináljába.

Bent tágas tér fogadta, szellős csarnok. A padló annyira fényesre volt csiszolva, hogy a plafon visszatükröződött rajta. Bhor azonnal a recepcióhoz indult, hogy elintézzé a papírmunkát, megszerezze a jegyeket. A pultnál egy öregecske protokoldroid fogadta, aki azonnal mondani kezdte a mesterséges agyába táplált, sablon szöveget:

- Szép napot uram – köszönt az udvariasság-protokolljának megfelelően. – Miben segíthetek?

- Jegyet szeretnék – mondta Bhor, és elkezdte sorolni, melyik járatra, mikor, és az egyéb ilyenkor szükséges dolgokat.

- Itt venné a jegyet a járatra, vagy már előre lefoglalt egy helyet? – tudakolta a droid.

- Pár napja foglaltam, Igian Marle néven.

A protokoldroid kutakodni kezdett a számítógépben, és végül kibökte:

- Valóban, uram. Csak töltsé ki ezt a tanúsítványt, és mehet is.

A fiú elvette a droidtól az adattáblát, és bepötyögte a szükséges adatokat a megfelelő rublikába, és visszaadta a recepciónak. Rendezte az anyagiakat – húsz kredit, ami meglehetősen olcsó volt, még a fapados járatához képest is.

- Nagyon köszönjük, hogy nálunk utazik, jó utat – a droidnál ez felelt meg a köszönésnek.

Bhor szó nélkül továbbállt, feleslegesnek találta az üres udvariaskodást. Lehajtott fejjel indult el a terminálhoz. Két oldalról komor, szürke fal vette körül, nélkülözve minden díszítést és egyebet. Egy két helyen büfé és szuvinrboltok foglalták a helyet, de a forgalmat két kézen is meglehetett volna számolni. Ez a mai nap még rosszabb lehetett: az eladók majd elaludtak az ablak mögött, néhányan a HoloHíreket olvasták. Mintha szórakozni és pihenni jöttek volna ide, nem pedig dolgozni. A plafonon, ami jó tízenöt-húsz méter magasan az emberek feje felett volt, hatalmas, vakító neoncsövek lógtak, és ez garantálta, hogy legalább látni is lehessen valamit.

Ez a hely minden volt, csak nem modern.

Végül is, tők mindegy, gondolt bele Bhor, ahogy odaért az ellenőrökhöz. Ósdi, három méter magas detektor emelkedett, mellette két komor arcú ellenőr.

- Szép napot – köszönt az egyik, meghazudtolva az ábrázatán ülő érzelmeket. A hangja friss volt, akár egy tavaszi illat. – Kérem, adja ide a táskáját, és menjen át a detektoron.

Bhor unott kölyköt játszva odaadta az ellenőrnek a hátizsákját, és átment a szerkentyűn, ami néma maradt. Az ellenőr átvizsgálta a csomagját, és kivette belőle az innivalós flakont és az ételdobozát.

- Elnézést, uram, de ezeket nem viheti magával – mutatta fel a folyadékkal teli tárgyat és a kis tárolót.

Bhor furcsálta az „uram” megszólítást, és vállat vont.

- Semmi baj, majd veszek az úton – vetette oda, miközben elvette az embertől a hátizsákját. Indult volna tovább, amikor egy kéz visszatartotta.

- Hová, így egyedül? – jött a kérdés az ellenőr szájából. – Nem biztonságos mostanában az ilyen korú fiatalnak...

Már csak ez hiányzott, gondolta Bhor. Semmi szüksége nem volt rá, hogy apáskodjanak felette. Igen, tudott a Kanz szektorban történő, lassan már háromszáz éve zajló zavargásokról, amik az utóbbi időben újra elszaporodtak, szerte a szektorban. Itt, a Rhomm-on is történtek a múltban is ilyenek, de annyira jelentéktelenek, hogy még a jegyzőkönyvekbe sem kerültek be. Nem voltak egyebek egyszerű, pár ember szította felszólalásnak, és tüntetésnek. Egyszer verekedéssé fajultak a viták, de a kemény helyzetekre szakosodott polgárórság gyorsan elfojtotta az elégedetlenkedőket. És ennek már majdnem száz éve, még a szülei hallották ezt az ő nagyszüleiktől. Tehát minden mondható volt az itteni légiközlekedésről, kivéve az, hogy veszélyes.

Viszont a fekete, füstöz hasonló felhők...

És a szokatlanul gyér forgalom...

Lehet, hogy meg kell fontolni az ellenőr szavát.

- Tudom mit csinálok – egy fura grimasz volt a reakció. – Érettebb vagyok a látszatlán...
Tudok vigyázni magamra!

Az ellenőr nem szólt semmit, jobb is volt így. *Legalább gyorsan leráztam.* Az ilyen alakok idegesítőek tudnak lenni, még alapesetben is, pláne az ilyenekben...

Bhor indult tovább. Feltűnt még néhány bolt, persze borsos áron kínálták dolgaikat. A fiú odament az egyikhez, vett egy kis nassot az egyiktől, mellé pedig egy kis innivalót, aminek a nevét nem tudta. Az árus persze „messziföldről érkezett édes nektár”-ként kínálta, de amint Bhor beleivott, azonnal érezte, hogy az egész nem más, mint víz keverve olcsó édesítőszerrel és egy fura ízű gyümölcs aromájával. *Jobb, mint a semmi.*

Végül érkezett az utolsó állomáshoz. Előtte egy komor, magas fal emelkedett, amiből három járat indult. Az alagutak meg voltak számozva. Felettük digitális tábla, ami jelezte, melyik légijárathoz melyik alagúton át vezet az út. Bhor hajójához az egyes vezetett. Mindegyik kapunál egy-egy ellenőr strázsált, akik a jegyeket ellenőrizték. Ma nem lehetett túl sok dolguk, bár a csodával határos módon a hármas kapunál egy látszólag dühös durós várakozott. Úgy tűnt, nem engedik át valami miatt.

- Nagyon fontos üzleti ügyben járok el, nincs időm az ilyenekre! – kiáltotta a durós felbőszülten.

- Sajnálom, uram, de mint látja, a jegye nem erre a napra szól. Sőt, úgy is fogalmazhatnék, hogy már lejárt! – próbálta meggyőzni őt az ellenőr, sikertelenül.

Bhor nehezen állta meg, hogy ne szóljon közbe, de inkább csendbe maradt. Megkímélte magát a felesleges nehézségektől. Némán nyújtotta át az egyes bejárat ellenőrijének a jegyét, aki szó nélkül átengedte. Úgy látszott, a komor időjárás és a nyomasztóan kis forgalom mindenkit megviselt.

Az alagút öt méter után elkanyarodott, azután jó húsz métert kellett sétálni, hogy elérjen a komphoz. Bhor delejes csendben tette meg ezt az utat. Amint beért a kompa, máris keresni kezdett egy ablak melletti ülőhelyet. Gyorsan talált is egyet, a táskáját a szék alatti tárolóba dobta, és levetette magát a kényelmes ülésbe. Ránézett az órájára. 2056. Négy perc, és indulás.

Felfedezte a helyet. A komp meglehetősen kicsi volt, mindössze egy utastérből állt, és persze a pilótfülkéből. Az utasoknak fenntartott helyen két oldalon sorban helyezkedtek el a székek, egymáshoz elég közel, így a lábaknak igen csekély hely jutott. Nem volt a komp luxusnak nevezhető, de szűkös annyira nem is volt szűkös. A feje fölött egy kis képernyő kapott helyet, amit le lehetett hajtani. Bhor ki is próbálta. Lehajtotta a kis fület, és egy kis képernyő, valamint mellette néhány gomb vált láthatóvá. Talált egy fülhallgatót, amivel hallgathatta a hangot, hogy ne zavarja a többi utast – körülbelül tíz, ha volt.

A képernyő életre kelt, és a HoloHírek helyi adása jött be. Bhor régen értesült a Rhomm-on folyó eseményekről, így ezt kezdte el nézni. Nemigen találta érdekesnek. Volt egy tudósítás a nagy odupiendo derbiről, de képeket nem mutattak a nagy futamról, csak a győztessel készítették – egy meglehetősen lapos és unalmas – interjút. Aztán arról jöttek a hírek, hogy a helyi topmodell – akiről Bhor még nem is hallott – zétúzta az arcát a tengerparton. És aztán jöttek a még unalmasabb hírek...

Bhor azon kapta magát, hogy még mindig nézi a híreket, de egy ideje elkalandozott a figyelme. Már 2123 volt. Kinézett az ablakon, már a város felett repültek, a betondzsungel pedig egyre csak távolodott. A fiú gondolatban elköszönt a szeretteitől. Most már nyugodt volt, hogy minden sínen ment. Vetni akart egy pillantást a városra...

Ám hirtelen a külvilág sötétségbe borult. A házak fényei kialudtak, és csakis a sötétség látszódott kintről.

Aztán elhalt a fülhallgatójában a hírbemondó monoton hangja, és egy másik vette át a helyét. Ez a hang azonban nem unalmas híreket mondott, hanem a fiú számára érdekesebbet:

- Megszakítjuk adásunkat! – mondta a bemondó. Bhor a képernyőre pillantott. A felvételen egy férfi látszódott, aki egy kerek teremben állt. Háta mögött egy nagy térkép állt, berácsozva, amin kisebb-nagyobb pontok mozogtak ide-oda. Némelyik pötty kék volt, míg valamelyik piros.

- Élőben jelentkezünk a Rhomm Védelmi Minisztériumból – Bhor-nak a képernyőre tapadt a szeme. A férfi mögött egy taktikai képernyő volt, a piros pontok pedig ellenfelek! – Megerősítést nyert az a tény, miszerint bolygónkat támadás érte, az okok eddig azonban tisztázatlanok. A Hadügyi Miniszter egyelőre nem kívánt nyilatkozni. A ki-és bejövő foprgalom tiltás alatt van, és minden polgárnak javasoljuk, hogy maradjanak otthon, vagy ha elindultak valahová, azonnal forduljanak vissza! Egyéb fejleményekkel később!

Bhor-nak elég volt ennyi. A képernyőn egy film első taktusai indultak el. Egy komédiának az első jelenetei. *Talán ezzel nyugtatják a népet?*, futott át a fiú agyán a szörnyű gondolat. Körbenézett a komp utasterén. Körülbelül húsz utas lehetett vele együtt. Sokakon megrökönnyödés jelei látszóttak, sokan sírni kezdtek, volt, aki sikítozott. Egyedül Bhor volt az, aki csöndben maradt. Ő nem félt. Ha tiltás alatt volt a forgalom, nem volt veszély. A félelem tehát nem uralkodott rajta. Viszont a düh, a féktelen düh, hogy nem sikerült, amit eltervezett, az igen. Szinte végigsöpört testén, sokkoló hullámként, agyában pedig egy pontban sűrűsödött össze. És izzott. Szinte érezte az érzelmei forró hőjét. A bőre és koponyája alatt mintha egy kohó izzott volna fel. Dühében rácsapott a képernyőre. A kijelző ripityára tört, ökléből vér buggyant ki. Kinézett az ablakon, ahol már a csillagok látszóttak, már az űrben voltak. Vissza már nem fordulhattak.

Bhor Stansson élete egy nagy fordulatot vett. Elhatározta, eldobja régi életét, és újat kezd. Ez valamennyire sikerült is. Aztán közbejött egy támadás, ami mindent lerombolt...

...Vagyis lerombolt volna. Új ötlet fogant meg benne. Nem hagyja, hogy a külső erők irányítsák, csakis magának él, csakis a saját céljaira fog hallgatni.

Elindult a pilótafülke felé. Átvágott a káoszon: egy fiatal kislány ment neki, és egy jól megtermett rodián nyomódott a vállának. De ő nem foglalkozott velük. Féltrelokte őket, durván, nem állhatták útját. Nem is tudta, hogyan jutott el a pilótafülke ajtajához, ahol egy droid légiutas-kísérő állta útját.

- Menj előlem! – ripakodott rá, mikor egy méteren belülre került az ormótlan bádogdoboz. Dúhe még mindig ott forrt benne, és rá akart ilyeszteni a droidra.

Ekkor olyan történt, amire ő sem számított. A bádogdoboz *belülről* megreccsent, és a hasi lemeze alól szikrák törtek elő. Bhor megpróbálta megállítani a folyamatot, de nem sikerült. A droid egy belső robbanás kíséretében felrobbant, darabjai a megfeketedett padlóra hullottak.

A fiú meglepetten és dühösen torpant meg. A jó és rossz oldala újra vitatkozott benne, de a rossz oldala mintha erősebben szólt volna, lenyomva a másik oldalt. Úgy tűnt, a gonoszabb énje átvette felette az irányítást. És ő nem ellenkezett. Sőt, úgy találta, vele gyorsabban célba érhet.

Átlépett a droid füstölgő roncsai felett. Nem érzett iránta semmit – csakis gyűlöletet. Megnyomott egy gombot az ajtó mellett, ami félrecsusszant – fura módon alig védte valami a pilótafülkét.

- A Császár fekete vérére, HK, mi a franc volt ez a lárma? – fordult meg a pilóta, és elkerekedett a szeme, mikor a légiutas-kísérő helyett Bhor Stansson-t pillantotta meg. – Te meg ki a rossebb vagy....

- Forduljon előre, és vezessen – kiáltotta Bhor. A sofört már most utálta – pedig még csak tíz másodperce látta. A sötét énje agresszív gondolatokat sugárzott felé.

- Már bocsánat, de jelen helyzetben csak én tudom elvezetni ezt a kompot! – kiáltott vissza a pilóta. – És nem akarok belefutni a halálomba!

- Azt mondtam vezessen! – *Nem lehet, hogy itt legyen vége.* A fiú már toporgott. Az elülső ablakokon már látta a kinti helyzetet. Számára ismeretlen hajók siklottak előttük, egyenesen a Rhomm felé. – Kapcsoljon maximum sebességre! Át kell törnünk köztük! Semmi kérdés, csak csinálja.

A pilóta nem ellenkezett, biztos meglátta, hogy semmit nem tehet Bhor ámokfutása ellen. El is indult. A G erőktől az ifjú majdnem elesett, és a pilóta is belesüppedt a pilótaülésbe. Maximum sebességen siklottak, a legnagyobb hajó felé, pontosabban *mellé*, hogy elhúzzanak mellette. Úgy tűnt sikerül, amikor egy hirtelen rángás lelassította a kompot.

- Ó, hogy a reek tépje szét, ettől féltem! – szitkozódott a sofőr, és csapkodni kezdte a műszerfalat idegességében. – Most aztán nincs menekvés.

- Miért, mi volt ez? – kérdezte Bhor elhülten. *De, valószínűleg itt ér véget...*

- Vonósugár – vetette oda a férfi.